

השמש והתרנגול

מחזה מאת אמנון בקר.

ה ד מ ו י ו ת

=====

השמש - מקהלה שרה ומדברת

שמש א'

שמש ב'

שמש ג'

אנשי העמק – מקהלה שרה מדברת

טווס

זמיר

תוכי

תרנגול

=====

המקום: עמק יזרעאל. הזמן: כל זמן. בתפאורה נראה קו-רקיע, עליו תעמוד השמש.

כל הדמויות נוכחות במשך כל ההצגה, מוארות או מוסתרות בחושך.

המחזה נכתב ליובל ה-50 להתיישבות בעמק יזרעאל. הוצג לראשונה בביה"ס המשותף "עמק חרוד" בקיץ תשל"א – 1971. כמו כן הוצג, בגילאי ביה"ס, בקיבוצים רבים.

קב' יזרעאל 1971

הזכויות שמורות.

זמיר

הַחֲרָצִית שְׁפָז לָהּ בַּכּוֹתֶרֶת
אֶת לְבָהּ סִגְרָה בְּאֵין רוֹאָה.
כִּי הַחֶשֶׁךְ לֹא הִבִּיט בְּעֵלְעָלֶיהָ,
טַל עֲצוּב אוֹתָם הִרְטִיב כָּל כֶּךָ....

תרנגול

מה יפה שירתך, הזמיר. באשמורת השלישית אינני ישן. הלילה עצוב וקולך מיטב להשמיע כל מה שאני מרגיש. עוד מעט ארחץ עיני בטל, כדי שאוכל לראות בבהירות, את הזריחה. שירה לי עוד פעם.

זמיר

לא אשיר. אינני יוד למה, אך הלילה לא שרתי אפילו לא שיר אחד שמח. כל השירים היו, כאלה, עגומים... ואינני יודע מדוע.

תרנגול

לילה הוא תמיד קצת עצוב. עוד מעט תזרח השמש. כולנו נוכל לשמוח באורה.

זמיר

שירי היו תמיד שירים של חושך. שרתי על חושך שחור וארוך. חושך שלעולם אינו נגמר.

תרנגול

עכשיו יודע אני מדוע אעצב כל כך. הבאמת תחשוב כי יש חושך שאין לו קץ?

זמיר

הזמירים אינם חושבים על מה ישירו. הם משתדלים רק לשיר זאת יפה.

טווס

שקט! עופות פטפטנים. אינכם מתכוונים לחדול מלקלקל את מצב רוחי?! עוד מעט תזרח השמש. גבירתי הטווסה תרצה שוב לראות את מניפת זנבי, שהיא כידוע לכל, מניפת הזנב היפה בעולם. עליכם לדעת שאם מצב הרוח הוא רע - כל דבר יפה נראה מכוער.

תרנגול

סליחה. אני רק רציתי כי השמש תזרח.

תוכי

חושך ארוך – אוך, אוך, אוך... לשיר יפה – פָּה, פָּה, פָּה... נראה מכוער – עֵר, עֵר, עֵר...

זמיר

מהו שאמרת, תוכי?

טווס

הוא לא אמר דבר, התוכי החצוף... אנחנו אמרנו והוא רק מחקה את כולם!

תרנגול

הביטו! הנה היא עולה... ה ש מ ש !

(השמש – מקהלת שחקנים ושחקניות עולה. תוך כדי עלייתה שרים כולם את שיר הזריחה)

מֵה אָדָם הַאֶפֶק
עַל פְּסָגוֹת שֶׁל קֶדָם,

כְּחֵלוֹת עִם שָׁחַר,
מְרַגְלוֹת הָרִים לוֹ.

אוֹר בְּקֶצֶה רְקִיעַ,
מְסַמָּא עֵינַיִם,
אֲרַגְמָן לוֹהֵט שָׁם
בְּצִנַּת הַלַּיִל.

זֶה זֶה־ב הַשֶּׁמֶשׁ,
לְחַיִּים זֹרְחָת.
זֶה זֶה־ב הַשֶּׁמֶשׁ,
שֶׁמֶשׁ בְּקָר אוֹר.

שמש א'

עייפתי. בכל בוקר אטפס על ההרים כדי להעיר את העמק משנתו. תמיד הולכת אני לישון
כל כך מאוחר... האם לא הקדמתי לקום היום? הדמה שיכולתי לישון עוד קצת...

שמש ב'

אני יכולתי לישון עוד הרבה! מדוע חייבים תמיד לקום לפני שרוצים בכך, באמת?

שמש ג'

אמת ונכון. תמיד מוכרחה אני לקום כשבחוץ שורר עוד חושך.

שמש ב'

וקר כל כך...

שמש ג'

ולח...עצמותיי רועדות בצינה.

שמש ב'

אני סבורה כי הגיע הזמן לנוח. פשוט להכריז על שביתה. רוצה אני לישון עוד! לנוח!
לחזור אל מיטתי החמה...

כל השמשות

לישון! שביתה! לחזור! לנוח!

שמש א'

שקט! התחשבי כי יתכן, כך באמצע היום, להפקיר כל מה שאני עושה עוד מימי
בראשית!?

שמש ב'

להפקיר?! מי דואג לי? שלא אתעיף כל כך?! שלא אשתעמם כל כך!?

שמש ג'

לזרוח בבוקר. לשקוע בערב. לזרוח בבוקר. לשקוע בערב...

שמש ב'

נכון. וכיצד אדע כי עבודת הזריחה, אמנם, כל כך חשובה? אם אנוח, יהיה לי פנאי. אוכל
להרהר בתכלית חיי. כל מה שאני עושה עוד מימי בראשית – אין בו כדי להעירני!

כל השמשות

לְזָרַח בַּבֹּקֶר. לְשָׁקֵעַ בַּעֶרֶב.
לְשָׁקֵעַ בַּעֶרֶב. לְזָרַח בַּבֹּקֶר.

מִי,

יְגִיד לִי,

כַּמָּה אֲנִי יָפָה.

מִי

יֹאמֵר לִי.

כַּמָּה אֲנִי חֲשׂוּבָה.

מִי יִשִּׁיר לִי:

אין כְּמוֹד בְּעוֹלָם.

מי יִלְחֹשׁ לִי:
אֲנִי לֹא זוֹרַחַת סָתָם.
שמש א'

טוב. יהא כך. היום אינני עולה אל הצהריים. אני שוקעת בחזרה אל הלילה שעבר.

(מקהלת השמש שוקעת)

איש עמק א'

הביטו ! השמש שוקעת!

איש עמק ב'

באמצע הבוקר!

איש עמק ג'

היא שוקעת אל המזרח. לא למערב.....

כ ל ם

אההה.....

איש עמק א'

זהו אות מבשר רעות. מה היה לפני הבראשית? שכחתי.

איש עמק ב'

אני קמתי מוקדם כדי להספיק לחלוב את הפרות ולקצור ירק. לא הספקתי הכל והשמש הזאת כבר שוקעת!

איש עמק ג'

הנה היא שוקעת. איזה חושך....

איש עמק א'

בני אדם! עלינו להחזיר את השמש, שאם לא כן, לא יהיו לנו כאן חיים.

איש עמק ב'

רק חושך. חושך כל הזמן.

איש עמק ג'

חושך של מוות. מה היה לפני בראשית מישהו שאל? גם אני שכחתי.

איש עמק א'

די לפטפט. מישהו חייב לדבר עם השמש. מישהו חייב לשכנע אותה שתשוב לזרוח.

איש עמק ב'

להגיע אל השמש?

איש עמק א'

כן! הלא חייבים לברר אתה על מה זה שבתה פתאום. לא כן? היא לא יכולה לחדול מלזרוח, ככה סתם. לקחת שבת בלי לברר זאת קודם.

איש עמק ב'

אני מוכן לדבר עם השמש. איך אגיע אליה?

איש עמק ג'

לו היו לי כנפיים, הייתי מנסה לעוף אל השמש. אבל אין לי.

כלם

לוֹ הָיָו לִי כְּנַפַּיִם,
הָיִיתִי רוֹצֵה לְעוֹף.
הָיִיתִי עֶף אֶל הַשָּׁמַיִם.

הָיִיתִי שׂוֹאֵל אֶת הַשָּׁמַיִם,
מִדּוּעַ אֵינְנָה זֹרְחֵת,
בְּלִילָהּ. לֹא רַק בַּיּוֹם.

אֶף אוֹיָהּ, אֵינִן לִי כְּנַפַּיִם,
אֵינְנִי יוֹדֵעַ לְעוֹף,
רַק לְהֵלֵךְ עַל הָאָרֶץ.

רַק לְחַלּוֹם עַל כְּנַפַּיִם.
כִּי לוֹ הָיָו לִי כְּנַפַּיִם
הָיִיתִי עֶף אֶל הַשָּׁמַיִם.

איש עמק ב'

לי יש!

כלם

יש לך כנפיים?

איש עמק ב'

אין לי. כנפיים יש לבעלי כנף. נבקש מהטווס. נבקש מהזמיר, או מהתוכי. שיעופו הם אל השמש!

תרנגול

אני אעוף אל השמש. אבקש ממנה לשוב ולזרוח!

כולם

חה, חה, חה!

טווס

תרנגול עלוב שכמותך. אנשי העמק מבקשים ממני לעשות שליחות חשובה. רק יפהפה כמוני יוכל למלאותה. אתה, כרבולת מכוערת! זנב מרוט! על מה תידחק בין עופות נעלים?

תרנגול

רק חפצתי לעזור. אם יכול אתה להביא את השמש, אנא, הבא אותה...

טווס

רק אני יכול. השמש, אך תראה את זנבי הנהדר, מיד תזרח! (הטווס מתחיל לעוף)

כולם

עָשָׂר בְּשָׁנִים חָלְפוּ,
הַטָּוֶס עוֹדוֹ פּוֹרֵחַ
וְהָעֵמֶק, אֹר עוֹד אֵין לוֹ.
חֶשֶׁף עוֹד לֹא נָס.

אֵי הַדֶּרֶךְ אֶל הַשֶּׁמֶשׁ
שָׁמֶזְמֵן אֵינָה זוֹרַחַת?
הַחֶמֶה אֶבְרָה. אֵינָה:
לוֹ הַשִּׁיבָה הַלְבָנָה.

עָשָׂר בְּשָׁנִים חָלְפוּ

הַטָּוֹס עוֹדוֹ פּוֹרַח
וְהָעֵמֶק, אֹר עוֹד אֵין לוֹ.
חֶשֶׁף עוֹד לֹא נָס.

אֵי הַדֶּרֶךְ אֶל הַשָּׁמֶשׁ?
הַטָּוֹס שָׁאֵל אֶת נִגְהָ:
אֶל הָאֵין הִיא נְמוּגָה,
רַק אָנִי אוֹתָהּ מְחַלֵּף.
עֶשֶׂר בְּשָׁנִים חֶלְפוֹ,
הַטָּוֹס עוֹדוֹ פּוֹרַח
וְהָעֵמֶק, אֹר עוֹד אֵין לוֹ.
חֶשֶׁף עוֹד לֹא נָס.

(הטווס מתקרב אל השמש)

שמש ב'

מי הבא אלי? מי הבא להפריע מנוחתתי? אינני חפצה באורחים לא קרואים!

שמש ג'

הרי זה טווס אמיתי.

שמש ג'

שלום לך טווס. האם ברצונך להעירני?

טווס

אני הטווס. זנבי הוא היפה מכל מניפות הזנב שבעולם.

שמש א'

הבה אראה אם כך הדבר. פרוש נא את מניפת זנבך. עשר שנים חלפו מאז ראיתי
לאחרונה זנב של טווס.

(הטווס פורש את זנבו)

שמש א'

יפה הוא להפליא. יפה הוא, אולי, יותר ממני.

טווס

השמש! עליך לשוב ולזרוח.

כל השמשות

כמה יפה זנב הטווס!

טווס

יכול הוא להיות יפה עוד יותר.

כל השמשות

עוד יותר!?

טווס

אם יואר בקרניך, שמש. מאז חדלת לזרוח היו אנשי העמק לאנשים אומללים. נבצר מהם לחזות ולהתפעל מהודו של זנבי. על כן מוטל עליך לשוב ולזרוח.

שמש ב'

גאווותן אתה, טווס! התהיך לחשוב כי אני אטרח לקום ולזרוח אך ורק בכדי להאיר את זנבך המהולל?

שמש ג'

שהוא, אולי, יפה יותר ממני?

שמש א'

כלך לך, טווס. עוף אל המקום, ממנו באת אלי.

כל השמשות

עווווף.....!

(הטווס מגיע בחזרה)

איש עמק א'

הטווס חזר אלינו.

איש עמק ב'

את השמש לא הזריח...

טווס

צר לי, אנשים טובים. השמש לא תזרח.

כלם

ולמה לא ?

טווס

השמש רגזה מאד. היא נוכחה לדעת כי בעמק מצוי טווס ולו מניפת זנב שאין יפה ממנה.

איש עמק ג'

הטווס הזה יפה מדי. לא נוכל לסמוך עליו. עלינו לשלוח אל השמש עוף אחר.

תרנגול

אותי! אותי! אני אינני יפה! אני אביא את אור השמש!

כלם

חה, חה, חה!

איש עמק א'

עלינו לשלוח את הזמיר. יביא הוא את השמש.

כלם

הזמיר! הזמיר!

זמיר

אותי?

איש עמק ב'

אותך. מאסנו בחושך הזה. מהר, עוף אל השמש ואמור לה, או מוטב שתשיר לה כי אנו רוצים אור. בטוח אני כי שירתך תערב לאוזני השמש.

זמיר

אני צפור קטנה. שר אני רק בלילה. השמש לא תכירני..

תרנגול

זמיר קטן... אלך אני תחתיך.

זמיר

השמעתם? התרנגול מוכן ומזומן לעוף אל השמש. ילך הוא.

איש עמק ג'

התרנגול לא ילך. געגועיו אל השמש עזים מדי. הוא יקלקל הכל בגעגועים שלו.

טווס

מראהו מוזר כל כך.

איש העמק א'

הזמיר ילך.

(הזמיר מתכוון לעוף, כולם שרים)

כולם

החֲרָצִית שְׁפֹז לָהּ בְּכוֹתֶרֶת,
אֶת לְבָהּ סָגְרָה בְּאֵין רוֹאָה.
כִּי הַחֲשֶׁךְ לֹא הִבִּיט בְּעֵלְעֲלִיָּהּ.
טַל עָצוּב אוֹתָם הִרְטִיב כָּל פֶּךְ.

השמשות

הָאֲמָנָם מְלֻבָּבִים נִשְׁכַּחְתִּי?
חֲרָצִיּוֹת זָהָב אוֹתִי רָאוּ.
שִׁמְחָתָן בְּשִׁמְשׁ הַשׁוֹכְבֹת
שְׁאוּרָה – קִרְנֵי שֶׁל זָהָב.

כולם

אֶת לְבִי עַד בְּקֶרֶךְ לֹא אֶפְתָּחָה.
כִּי הַשֶּׁמֶשׁ, לְבָדָה אֶהֱב.
הַחֲרָצִית שְׁפֹז לָהּ בַּכּוֹתֶרֶת,
מִתָּה לְבָדָה בְּאֵין רוּאָה.

השמשות

הָאִמָּנִים מִלְּכָבֶן נִשְׁפָּחֶתִי?
חֲרָצִיּוֹת זָהָב אוֹתִי רְאוּ.
שִׁמְחָתֶן בְּשֶׁמֶשׁ הַשּׁוֹבְכֶת
שְׁאוּרָה - קַנְיִים שֶׁל זָהָב.

(הזמיר מגיע את השמש)

שמש א'

הנה צפור. כל כך זעירה..

זמיר

אל תכעסי, שמש.

שמש א'

לא אכעס.

זמיר

אני זמיר.

כל השמשות

ז מ י ר !

שמש ב'

שמעתי רבות אודותיך. אבל לא זכיתי לראותך. מה ברצונך, זמיר?

זמיר

נשלחתי אליך. אנשי העמק שלחו אותי.

שמש ג'

ראו את הזמיר. הרי זו צפור ביישנית. אמור מה שברצונך. אם לא תאמר, לא אדע מה חפצך...

זמיר

נשלחתי לבקשך שתשובי לזרוח, שמש.

שמש ב'

למה שאזרח, זמיר קטן. אמור מדוע?

זמיר

כל הלילה שר אני. עלי לתת לגרוני העדין מנוח בשעות היום. עשרים וחמש שנים חלפו, מאז חדלת לזרוח. עשרים וחמש שנים לא היה לי אור יום לנוח בו. הלילה מחשיך עד אין קץ ואני נאלץ לשיר ללא הפוגה. גרוני ניחר. מיתרי קולי נחלשים...

שמש ג'

לך. שוב למקומך, זמיר סכל. לא אקום לזרוח בגלל גרוניך הצרוד..

כל השמשות

עווווווף !

(הזמיר חוזר)

אנשי העמק

הטווס חזר. הזמיר חזר. השמש עדיין לא.

זמיר

סלחו לי, אנשי העמק. הלא אמרתי לכם כי איני יכול למלא שליחות נכבדה כזו...

איש עמק א'

היכן התוכי? בל יעלה על דעת השמש כי אנו נניח לה. ארבעים שנים חלפו מאז ראינוה
לאחרונה. אני, לעולם לא אתיידאש מלחזות בה שוב.

איש עמק ב'

היכן התוכי?

תוכי

היכן התוכי? היכן התוכי? היכן התוכי?

איש עמק ב'

עליך לעוף מיד אל השמש ולהביאה.

תוכי

.....עליך לעוף מיד אל השמש ולהביאה.....

איש עמק ג'

השמעת?

תוכי

השמעת? השמעת? השמעת?

(התוכי מתכונן לעוף. השמש שרה)

כל השמשות

אַרְבָּעִים שָׁנָה נִמְנַמְתִּי
עַד נִבְהַלְתִּי לִי וְקִמְתִּי,
כִּי פְתָאוֹם חָלוֹם חָלַמְתִּי
שְׁאַנִּי זֶה לֹא אָנִי?

אִם אָנִי זֶה לֹא אָנִי?
מִי אֶשְׁאַל, אִם לֹא אוֹתִי?
אִם אוֹתִי זֶה לֹא אָנִי,
אֵיךְ אָנִי אֶשְׁאַל אוֹתִי?

שמש א'

לפני הרבה שנים היה היו אצלי טווס וזמיר. כבר אין אני זוכרת על מה שוחחנו.

שמש ב'

הנה תוכי! תוכי אמיתי!

שמש ג'

שלום לך תוכי. שלום. היש לך מה לומר לשמש?

תוכי

היש לך מה לומר לשמש?

שמש א'

כן. זאת אומרת, הוא ששאלתי. היש לך מה לומר?

תוכי

מה לומר? מה לומר?

שמש ב'

אני השמש. האינך רואה? האינך שומע?

שמש ג'

תוכי נותר תוכי. הוא מחקה אותי.... איננו אומר דבר. רק חוזר על מה שאני אומרת. כמו תוכי.

תוכי

מה שאני אומרת. כמו תוכי.

שמש א'

כמה חרדה אני. הוא אף נמנע מלבקש ממני שאזרח על העמק.

תוכי

.....ממני שאזרח על העמק....

שמש א'

שמע נא, תוכי: האם מחקה אתה אותי? או שאומר אתה גם ממחשבותיך שלך?

תוכי

אני תוכי.

שמש ב'

התוכי לועג לי!

תוכי

...לועג לי...

(כל השמשות מכסות את פיהן, לאות שתיקה)

תוכי

שמש. דברי... שמש... אם יחדלו לדבר סביבי, לא אוכל להיות תוכי ראוי לשמו! אהייה מוכרח לחשוב! לזכור! הוי...כבר חש אני כיצד אני הופך להיות צפור אחרת! אני חדל מלהיות תוכי...

כל השמשות

...חדל מלהיות תוכי...

תוכי

...חדל...

כל השמשות

...חדל....

תוכי

מי אמר "חדל"? אני או מישהו שאיננו אני? אני התוכי?

שמש א'

אני התוכי? אני התוכי? או מישהו אחר, שאיננו אני, הוא התוכי?!

תוכי

אה, אה, אה... (בורח)

שמש א'

האם...אני...השמש?

שמש ב'

לא אדע.

שמש ג'

חפצתי להתנסות במנוחה. זה היה לפני חמישים שנים. מאז לא הייתי שמש לאחרים. כבר חמישים שנים שלא הייתי שמש.

שמש א'

את מפילה עלי אימה...! האין אף יצור אחד בעולם, היכול להזיזני ממקומי?

(התוכי חוזר למטה. מוצא רק את התרנגול)

תרנגול

שלום לך, תוכי. מה שלום השמש? הנהדרת היא כל כך, כפי שאני שומר אותה בזכרוני?

תוכי

איפה כולם?

תרנגול

הייאוש אחזם. מה אירע בפגישתך עם השמש?

תוכי

תחילה חיקיתי אותה. אחר כך חיקתה היא אותי. אחר כך שאלה אותי אם... אם... אני היא השמש?! אז נמלטתי על נפשי.

תרנגול

אני אעוף אל השמש. מיד. שמש!!!! אני בא עליך! אני... התרנגול... שאוהב אותך כל כך!

איש עמק א'

על מה הוא מקרקר שם, התרנגול?

איש עמק ב'

אומר הוא: "שמש".

איש עמק ג'

שמש?... ה... לפני שנים רבות ידעתי מה פירוש המלה "שמש". אז היו אומרים כי אם עולה שמש ברקיע, יכול אתה להרחיק ולראות מכאן....עד להרים! הרי זו אגדה נאה.

שמש א'

נשכחתי.....נשכחתי...זה עונשו של מי שעושה לעצמו שביתה.

תרנגול

ש מ ש !

כל השמשות

מישהו דיבר אלי... אמר: שמש.. אלי אתה פונה?

תרנגול

ודאי שאליך. הלא את השמש!

שמש ב'

כן.. זו אני... אני השמש.. מדוע באת, תרנגול?

תרנגול

עליך לזרוח, שמש שלי. עליך לזרוח מיד!

שמש ג'

ל ז ר ו ח...הה.. כולי אחוזת התרגשות.. כבר חמישים שנים שלא...לא...

כל השמשות

ל א ז ר ח ת י !

שמש א'

תרנגול חמוד. מדוע עלי לזרוח? אמור מהר...

תרנגול

כאשר תזרחי, שמש, יהי אור. יהיו יום ובוקר וערב וגם לילה. אנשי העמק יוכלו לראות כי יש רקיע והרים ודשא ועצים.

שמש ב'

רק למען אלה עלי לזרוח ?

תרנגול

הה! אשר יגורתי, בא לי. אינני יפה כטווס. קולי איננו ערב כקול הזמיר, ואין אני יכול אף לחקות כתוכי. איך יעלה בידי להזריח את השמש?

שמש א'

דבר אלי עוד. אל תלך ממני, תרנגול...

תרנגול

לא אלק. אבל כל כך רוצה אני כי תזרחי... גם למענך, רוצה אני כי תזרחי.

שמש ב'

למעני?!

תרנגול

ודאי שלמענך, שמש. האין את חפצה יותר להיות שמש?

שמש ג'

הלא שמש אני?!

תרנגול

לא! לא! שמש את רק בזכותו של כל שחר חדש שאת מביאה לעולם. שמש את רק מזיו הודה של השקיעה. על אלה תפארתיך. אם אינם - אין רואים אותך ואין את קיימת.

שמש ב'

אין רואים אותי?

שמש א'

דברי התרגול מרטיטים את לבי... דבר עוד !

תרגול

ואך יראו אותך אנשי העמק, אם לא תנצנצי באגלי הטל, אם לא תישקפי בעיני ילדים, אם לא תתני זהב בשבלים, אם לא תקסימי בשלל צבעי הקשת שבעננים...

שמש ג'

חשה אני, בעליל, כי עומד להתרחש דבר..

שמש א'

תרגול! רוצה אני! רוצה אני לזרוח... אנא. עשה כך שאוכל לזרוח. רוצה אני בכל הדברים הנפלאים שאתה מדבר אודותם... עשה כך שאוכל לזרוח!

תרגול

מה אעשה?

שמש א'

אינני יודעת. רק עשה מהר, פן יתפוצץ לבי מהתרגשות... מה יכול אתה לעשות?

תרגול

אני?

כל השמשות

מ י א ם ל א א ת ה ? !

תרנגול

אני יכול רק....

כל השמשות

רק...?

תרנגול

קו קו רי קו !!!!!

כל השמשות

אוי! נבהלתי!

תרנגול

קו קו רי קו !!!!!

כל השמשות

הה! כמעט נפלתי....

תרנגול

היא זזה! היא זזה! קו קו רי קו !!!!!

שמש ב'

מה זה היה לי? אני... אני... זוה... עולה?

תרנגול

היא זורחת. היא זורחת....

כולם

מה אדם האפק
על פסגות של קדם.
כחלות עם שחר
מרגלות הרים לו.

אור בקצה רקיע,
מסמא עיניים.
ארגמן לזהט שם
בצנת הליל.

זה זהב השמש
לחיים זורחת.
זה זהב השמש.
שמש בקר אור.

אנשי העמק

יחי התרנגול!

איש עמק א'

.....שיפים בעיני כרבולתו וזנבו, אף יותר מכל תפארת הטווס!

איש עמק ב'

שכולו אומר שירה נפלאה, ערבה לאוזני, יותר מזמרתם של אלף זמירים!

איש עמק ג'

אין כמוהו! אין עוף בעולם היכול לחקותו.

שמש א'

תרנגול שלי... בגללך אני זורחת. רק בך רוצה אני. קולך הערב, רק הוא עשוי להקיצני עם שחר.

איש עמק א'

לכן, מהיום והלאה, מתמנה בזה התרנגול ירום הודו למשרה רבת הכבוד: "מ ק י ן
ה ש מ ש".

כולם

יְחִי לְעַד הַתְּרַנְגוּל.
קו קו רי קו , קו קו רי קו.
לְכֵן זָנַב. אָדָם פְּרָבּוּל.
קו קו רי קו, קו קו רי קו.

אֶת הַשֶּׁמֶשׁ הוּא הַזְרִיחַ,
הוּא אוֹתָהּ הָעִיר מְנוּם.
בְּקִרְיָאָה אַחַת הַצְּלִיחַ
לְהַצִּיל אֶת הַיְקוּם.

עַל כֵּן לְכָבוֹד הַתְּרַנְגוּל,
נִמְחָא פְּפִיִּים לְכָלֵּם.
נִצָּא בַשִּׁיר וּבְמַחֲוֹל
כִּי סוּף דְּבָר- תָּם וְנִשְׁלָם.

᠖

᠎

᠐